

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **T. A. D.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Příkop 834/8, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretánské náměstí 5/101, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 8. 11. 2019, č. j. 142540-2/2019-OPL

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Ministra zahraničních věcí (dále jen „ministr“) ze dne 8. 11. 2019, č. j. 142540-2/2018-OPL (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým ministr zamítl rozklad žalobce proti usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 2. 9. 2019, č. j. 3162-2/2019-HANOKO (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) a toto rozhodnutí potvrdil.
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu a zastavil řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

II. Napadené rozhodnutí

3. Ministr v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně obdržel ve dnech 24. - 30. 7. 2019 celkem 84 žádostí o vydání zaměstnanecké karty s žádostmi o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Správní orgán I. stupně řízení o těchto žádostech spojil a prvostupňovým rozhodnutím žádostem nevyhověl, neboť na jeho úřední desce a webových stránkách byla zveřejněna informace o možnosti registrovat se k osobnímu podání žádosti dne 6. 6. a 9. 8. 2019, nevyplývá, že by se o to účastníci řízení pokusili, ani že by uplatnili nebo doložili některý z důvodů pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Vzhledem k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nebylo možné žádosti přijmout.
4. Ministr uvedl, že žádost žalobce nebyla mezi žádostmi, jichž by se dotýkalo usnesení vlády ČR č. 474 ze dne 18. 7. 2018, a proto z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ze dne 25. 4. 2019, sp. zn. 1 Azs 2/2019 nelze dovodit povinnost upustit od osobního podání žádosti v případě žalobce. Podatelé žádostí podle ministra nesplnili povinnost doložit, že se o registraci pokoušeli, jak vyžaduje judikatura NSS, jen někteří tvrdili, že se o registraci neúspěšně pokoušeli. Termín pro registraci dne 6. 6. 2019 byl oznámen na úřední desce správního orgánu I. stupně s dostatečným předstihem dne 22. 5. 2019.
5. Informace o odložení termínu pro registraci dne 9. 8. 2018 byla zveřejněna v dostatečném předstihu dne 14. 6. 2019. Právní předpisy neukládají pevnou frekvenci termínů k registraci, podmínky přiměřené doby a lidsky důstojného způsobu registrace byly podle ministra splněny. Argumentace v tom smyslu, že i kdyby se účastníkům řízení podařilo zaregistrovat dne 9. 8. 2019, nemohli by kvůli nařízení vlády č. 220/2019 Sb. žádosti podat, neměl ministr za relevantní. Vzhledem k změně politiky v oblasti zaměstnanecké migrace a jejím zakotvení v zákoně č. 176/2019 Sb. a nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nelze s účinností od 1. 9. 2019 registrovat k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu pro jiné než vysoce kvalifikované zaměstnance a klíčový a vědecký personál.

III. Žaloba

6. Žalobce uvedl, že dle informace zveřejněné na úřední desce a webových stránkách správního orgánu I. stupně dne 19. 7. 2018, označené „*Dočasné pozastavení přijímání žádostí*“

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

o dlouhodobá víza pro žadatele z Vietnamu“ byl správní orgán I. stupně instruován žalovaným na základě usnesení vlády č. 474 ze dne 18. 7. 2018, aby s účinností od 18. 7. 2018 pozastavil příjem žádostí o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání. Tento stav byl napraven po rozsudku NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019 a poprvé 6. 6. 2019 bylo možné pomocí e-mailu sjednat termín k osobnímu podání žádosti pro 200 žadatelů. Žalobce se o sjednání termínu nepokusil, neboť se o možnosti dozvěděl až po obsazení všech 200 volných termínů. Žalobce se chtěl pokusit o registraci v dalším termínu dne 9. 7. 2019, avšak ten byl zrušen. S účinností od 31. 7. 2019 nabyla účinnosti novela zákona o pobytu cizinců, podle které lze stanovit kvótu pro počet přijímaných žádostí a z veřejných prohlášení členů vlády a návrhu prováděcího vládního nařízení bylo zjevné, že kvóta pro žádosti žalobcova typu bude nulová. Žalobce se na podání žádosti připravoval několik měsíců a neměl jinou možnost jak dosáhnout zahájení řízení, než ji prostřednictvím právního zástupce a uvést důvod pro prominutí osobního podání žádosti. Od 18. 7. 2018 do současnosti tedy nelze žádost podat (s výjimkou 200 termínů), avšak žalobce má dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod zaručené právo na podání žádosti a zahájení řízení, a proto jsou splněny podmínky pro upuštění od povinnosti osobního podání podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

7. Žalobce namítl, že ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců umožňuje zahájit řízení jiným způsobem než podáním žádosti osobně, a to v situaci, kdy osobnímu podání brání důvod na straně zastupitelského úřadu nebo jiných orgánů veřejné moci. Podle žalobce existovaly objektivně doložené důvody, pro které nemohl podat žádost osobně podle § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců a bylo povinností správního orgánu I. stupně od požadavku osobního podání upustit, neboť žalobce takto mohl uplatnit jediný dostupný způsob, jak se domáhat svého práva podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, tj. práva na podání žádosti o dlouhodobý pobyt – zaměstnaneckou kartu.
8. Žalobce měl za to, že správní orgán I. stupně může v rámci posouzení splnění podmínek § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců zkoumat pouze to, zda jsou objektivní důvody, které cizinci zcela bránily v osobním podání žádosti nebo jej natolik ztěžovaly, že by bylo nepřiměřené trvat na osobním podání. Pokud jsou tyto důvody shledány, správní orgán I. stupně není oprávněn brát v úvahu další podmínky a je povinen žádost předat k řízení Ministerstvu vnitra.
9. Dále žalobce namítl, že článek 79 odst. 5 Smlouvy o fungování EU (dále jen „SFEU“) umožňuje podle žalobce členským státům pouze regulaci počtu vstupů, nikoliv počtu přijímaných žádostí. Omezení počtu žádostí u různých zastupitelských úřadů vede k diskriminaci cizinců dle státní příslušnosti. Ustanovení § 181b zákona o pobytu cizinců je tak v rozporu s čl. 8, 10, 18 a 79 odst. 5 SFEU. Rovněž je předmětné ustanovení v rozporu se čl. 8 odst. 3 směrnice č. 2011/98/EU (dále jen „směrnice 2011/98“), podle žalobce mělo být nejprve obecně závazným předpisem vymezeno, kolik osob jaké kvalifikace ČR plánuje v určitém období přijmout, a to bez ohledu na státní příslušnost. Česká úprava však stanoví pouze počet žádostí přijímaných na zastupitelských úřadech bez zřetele k požadavkům českého trhu práce. Česká úprava je méně příznivá a žalobce se proto dovolává přímého účinku směrnice 2011/98. Žalobce upozornil rovněž na to, že z práva EU vyplývá zákaz diskriminace (čl. 18, SFEU, body 29 a 31 preambule směrnice 2011/98 a čl. 21 Listiny základních práv EU, dále jen „LZP EU“) v souvislosti s uplatňováním práva EU, přičemž zaměstnanecká karta představuje implementaci směrnice 2011/98. Žalobce je diskriminován z důvodu státní příslušnosti, protože nebyť

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

jeho občanstvím mohl by žádost podat na jiném zastupitelském úřadu ČR. Usnesení vlády č. 474 z 18. 7. 2018 otevřeně uvádí zaměření proti občanům Vietnamu a nulová kvóta je také zjevně zaměřená proti občanům Vietnamu. Žalobce dále poukázal na čl. 1 odst. 2 a 3 smlouvy mezi ČSSR a Vietnamskou socialistickou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních (dále jen „*smlouva o právní pomoci*“), z nichž podle žalobce vyplývá záruka volného přístupu vietnamským občanům k orgánům ČR v pracovních věcech, tj. i k žádosti o zaměstnaneckou kartu. Napadené rozhodnutí je v rozporu i s touto mezinárodní smlouvou.

10. Z judikatury NSS (rozsudek ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 217/2019 - 32) a rozhodovací praxe žalovaného vyplývá, že důvodem k upuštění od povinnosti osobního podání je až několik neúspěšných pokusů o registraci, neúspěšný pokus o registraci dne 6. 6. 2019 by byl ojedinělý a nebyl by důvodem pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Podle žalobce není možno mu klást k tíži, že se nepokusil o podání žádosti v době, kdy správní orgán I. stupně a žalovaný zastávali názor, že kvůli usnesení vlády č. 474 ze dne 18. 7. 2018 není možno žádost o zaměstnaneckou kartu podat osobně ani jiným způsobem. Jediný dostupný registrační den nemůže hrát roli v posouzení podmínky nemožnosti podat žádost osobně.
11. Žalobce poukázal rovněž na to, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na změnu politiky v oblasti zaměstnanecké migrace, podle níž již od 1. 9. 2019 nelze umožnit registraci k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu ve vztahu k jiným žadatelům o zaměstnaneckou kartu, než vysoce kvalifikovaným zaměstnancům nebo klíčovému a vědeckému personálu. Žalobce namítl, že tato právní úprava je taktéž v rozporu s LZP EU, směrnicí 2011/98, SFEU a smlouvou o právní pomoci. Žalobce navíc svoji žádost podal v době, kdy nová úprava ještě nebyla účinná. Naopak správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí druhý den po účinnosti nařízení vlády z 26. 8. 2019, tj. bylo postaveno najisto, že argumentace žalobce o nemožnosti podat žádost kvůli nové úpravě byla oprávněná. Správní orgán I. stupně měl rozhodovat podle stavu věci ke dni vydání svého rozhodnutí.
12. Žalobce dále namítl, že prvostupňové rozhodnutí není opatřeno otiskem razítka ani podpisem oprávněné úřední osoby.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se ministr vypořádal se všemi rozkladovými námitkami, žalobce nijak nedoložil, že by se neúspěšně pokusil sjednat termín k osobnímu podání žádosti, nelze tak dovodit objektivní důvody či povinnost upustit od osobního podání žádosti. Dlouhodobý pobyt z titulu zaměstnanecké karty je nenárokový pobytový titul. Ohledně usnesení vlády č. 474/2018 ze dne 18. 7. 2018 žalovaný uvedl, že do rozsudku NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019 - 54 byla praxe správních soudů nejednotná a argumentace obdobím od 18. 7. 2018 do 6. 6. 2019 je ve vztahu k žalobci irelevantní. Žalobce nepodal žádost ani tzv. nouzovým způsobem. Po tomto rozsudku NSS došlo ve vztahu k podatelům, jejichž žádost byla s odkazem na předmětné usnesení vlády zamítnuta, k nápravě, jejich žádosti byly přijaty a zpracovány.
14. Žalovaný poukázal na to, že později stanovil dva termíny emailového objednávání – 6. 6. a 9. 8. 2019. Žádný právní předpis nestanoví pevnou frekvenci termínů k registraci, žalobce byl prostřednictvím úřední desky správního orgánu I. stupně přesně a s dostatečným

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

předstihem informován o možnosti pokusit se o registraci. Žalobce nedoložil, že by se o registraci kdykoliv pokusil, ačkoliv judikatura NSS vyžaduje doložení tvrzení o několika neúspěšných pokusech o registraci za delší časové období.

15. Žalovaný namítl, že další argumenty žalobce jdou nad rámec námitek, které byly uplatněny a vypořádány v rozhodnutí o rozkladu. Údajný rozpor s SFEU, směrnicí 2011/98, smlouvou o právní pomoci a LZP EU měl žalovaný za irrelevantní. Postup správního orgánu I. stupně nebyl ani v rozporu s čl. 36 odst. 1 LZPS, správní orgán I. stupně nedospěl k závěru o objektivních důvodech pro upuštění od osobního podání žádosti. LZPS předpokládá možnost úpravy mezí základních práv a svobod zákonem, tuto možnost realizoval zákonodárce novelou zákona o pobytu cizinců zákonem č. 176/2019 Sb. a navazujícím nařízením vlády č. 220/2019 Sb., což odpovídá i rozsudku NSS ze dne 25. 4. 2019, sp. zn. 1 Azs 2/2019 a ze dne 16. 5. 2019, sp. zn. 9 Azs 74/2019. Ze žádného právního předpisu nevyplývá subjektivní právo na vydání zaměstnanecké karty, a proto jeho vymáhání procesní cestou postrádá obsah (nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 290/04). Postup nepřijímání žádostí tedy není svévolí, ale postupem na základě zákona a v souladu s ním.
16. Stanovení počtu žádostí pro jednotlivé druhy oprávnění k pobytu je podle žalovaného stanovením objemu vstupů státní příslušníků třetích zemí za účelem práce. Pojem objem vstupů a objem přijímaných žádostí je obsahově shodný. Předmětná úprava není diskriminační, z přílohy č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. vyplývá, že kvantitativní kvóty jsou stanoveny na základě faktorů (např. poptávka po zaměstnancích z konkrétní destinace u tuzemských zaměstnavatelů, migrační a bezpečnostní rizika apod.), které jsou ve vztahu k občanům z jednotlivých států rozdílné. Dotčené předpisy tak představují rozdílná pravidla pro rozdílné situace, tj. nezakládají nerovný přístup. Shodně je konstruována i unijní úprava vízové povinnosti pro krátkodobé pobyty v schengenském prostoru (nařízení Rady (ES) č. 539/2011).
17. Argumentace smlouvou o právní pomoci není relevantní, protože doložka národního zacházení, zakotvená v čl. 1 odst. 1 smlouvy o právní pomoci, se vztahuje jen na cizince již pobývajících na území ČR, občan ČR nemůže o vydání zaměstnanecké karty žádat vůbec, a proto nelze žadateli-cizinci přiznat stejné postavení jako občanovi ČR, a institut zaměstnanecké karty spadá mezi správní věci, kterých se uvedená smlouva netýká. Prvostupňové rozhodnutí obsahuje všechny zákonné náležitosti, tj. i otisk razítka a podpis oprávněné úřední osoby. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
18. Žalobce k vyjádření žalovaného nepodal repliku.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. O věci městský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s tím vyjádřil souhlas a žalobce se k výzvě soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, nevyjádřil (jeho souhlas byl tedy presumován). Městský soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – veškeré pro věc rozhodné podklady

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

jsou totiž součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel a jehož postup je předmětem soudního přezkumu. Správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS).

21. Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Žalobce podal u správního orgánu I. stupně žádost o zaměstnaneckou kartu ze dne 26. 7. 2019 (dle správního spisu byla doručena dne 30. 7. 2019). Současně s touto žádostí požádal o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Jako důvody, pro které tuto žádost činí, uvedl, že mu zákon o pobytu cizinců ukládá předem si sjednat termín k osobnímu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, avšak správní orgán I. stupně žádnou registraci dlouhodobě neumožňuje s výjimkou objednáciho dne 6. 6. 2019, kdy byla umožněna registrace 200 žadatelům. Od té doby byla stanovena registrace na den 9. 7. 2019, možnost objednání na tento den byla později zrušena. Současně žalobce poukázal na to, že dne 31. 7. 2019 nabude účinnosti novela zákona o pobytu cizinců, která umožňuje stanovit kvóty na počty žádostí přijímaných na jednotlivých zastupitelských úřadech. Z návrhu vládního nařízení je pak zřejmé, že kvóta pro běžné zaměstnanecké karty bude pro zastupitelský úřad v Hanoji stanovena počtem 0. Poté žalobce nebude mít ani důvod podat tuto žádost; za účinnosti stávající právní úpravy poté není možné registraci osobního podání žádosti uskutečnit.
22. Usnesením ze dne 2. 9. 2019, č. j. 3162-1/2019-HANOKO, správní orgán I. stupně ke společnému projednání spojil žádosti 84 uchazečů o zaměstnaneckou kartu. Téhož dne pod č. j. 3162-2/2019 – HANOKO (tj. prvostupňovým rozhodnutím) správní orgán I. stupně obdobné žádosti všech 84 uchazečů o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti zamítl a současně zastavil řízení o žádostech o zaměstnaneckou kartu podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Mezi těmito žadateli byl uveden i žalobce pod č. 41.
23. K důvodům pro zamítnutí žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti správní orgán I. stupně uvedl, že žadatelé neuvedli, resp. nedoložili a neuplatnili některý z vážných důvodů, jenž by jim bránil osobní podání žádosti. Zdůraznil, že po rozhodnutí NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019 – 54, umožnil registraci dne 6. 6. 2019 a 9. 8. 2019. Registrační termín, který byl plánován na 9. 7. 2019, byl zrušen, neboť správní orgán I. stupně v průběhu měsíce července zpracovával žádosti o zaměstnanecké karty přijaté dříve, a to na základě výkonu rozsudků. V dostatečném předstihu byly zveřejněny termíny registrace, včetně zrušení termínu 9. 7. 2019, jenž byl přeložen na 9. 8. 2019. To bylo zveřejněno dne 14. 6. 2019. Žadatelé nedoložili, že by se pokoušeli registrovat na termín 6. 6. 2019, resp. neuvádějí ani možnost registrace dne 9. 8. 2019. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že není možné ze strany žadatele argumentovat skutečností, že mu změna legislativy, která ještě nebyla přijata (nařízení Vlády ČR) zřejmě znemožní podání žádosti. Stejná povinnost platí pro všechny žadatele, správní orgán nemůže tedy některým žadatelům tuto povinnost prominout a u jiných na povinnosti trvat. Poukázal na to, že Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. 12. 2011 o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci pro státní občany třetích zemí nechává členským státům pravomoc regulovat přijímání státních občanů včetně objemů vstupů. Za regulaci lze podle správního orgánu I. stupně považovat 1) zákonné povinnosti sjednání termínu pro podání a osobního podání žádostí o zaměstnaneckou kartu a 2) systematizaci zastupitelského úřadu, která je stanovena v koordinaci Ministerstev vnitra a financí a základě návrhu Ministerstva zahraničních věcí. Pro zohlednění zájmů českých zaměstnavatelů byly zavedeny zvláštní programy pro organizaci ekonomické migrace k 31. 8. 2019 zvané „Režimy“. Zaměstnavatelé v ČR, kteří mají zájem o

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

pracovníky ze třetích zemí, se mohou při svém hledání zaměstnanců rozhodovat o zdrojové zemi na základě existence zvýhodněných režimů, od 1. 9. 2019 „Programů“, a informace o příjmových kapacitách jednotlivých zastupitelských úřadů. V případě Vietnamu nebyl takový režim vytvořen, na webu byla kapacita 200 míst zveřejněna. Zaměstnavatelům tyto skutečnosti byly známy. Pokud později byla nařízením vlády stanovena kvóta „0“ a umožnil by těmto žadatelům plošné upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, znevýhodnil by tím žadatele, které odkázal na termín registrace ať už mailovým dotazem či informací na webu. Závěrem správní orgán I. stupně uvedl, že s ohledem na nařízení vlády ČR ze dne 26. 8. 2019 již nelze žádosti o zaměstnaneckou kartu v Programu kvalifikovaný zaměstnanec, která se týká uvedených žadatelů, přijmout.

24. Žadatelé a mezi nimi i žalobce, podali proti prvostupňovému rozhodnutí rozklad, který žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.
25. Při rozhodování soud vycházel z následující právní úpravy účinné ke dni napadeného rozhodnutí.
26. Podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců *žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.*
27. Podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců *zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.*
28. Pro úplnost, byť nejde pro věc o rozhodné ustanovení (nicméně žalobce na něj odkazuje ve své žalobě), městský soud poukazuje i na to, že s účinností od 31. 7. 2019 nově platí podle § 181b zákona o pobytu cizinců. Podle odst. 1 tohoto ustanovení *vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o a) vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, b) povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, nebo c) zaměstnaneckou kartu.*
29. Podle § 181b odst. 2 zákona o pobytu cizinců *v případě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a zaměstnaneckých karet může být maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, dále rozvržen na maximální počet žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a o zaměstnanecké karty, které lze podat v rámci jednotlivých vládou schválených programů, a maximální počet ostatních žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a zaměstnaneckou kartu.*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

30. Podle § 181b odst. 3 zákona o pobytu cizinců příslušný zastupitelský úřad zveřejňuje na své úřední desce a svých internetových stránkách informaci o maximálním počtu žádostí, které lze pro jednotlivé druhy oprávnění k pobytu uvedené v odstavci 1 podat, včetně rozvržení na maximální počet žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a o zaměstnaneckou kartu, které lze podat v rámci jednotlivých vládou schválených programů, a maximální počet ostatních žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a o zaměstnaneckou kartu, počtu žádostí, které lze podat do vyčerpání maximálního počtu, a o rozvržení přijímání žádostí v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce stanoveného v nařízení vlády vydaném podle odstavce 1.
31. Podstatu sporu mezi žalobcem a žalovaným představuje otázka, zda žalobce naplnil podmínky tzv. odůvodněného případu ve smyslu výše citovaného ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
32. Judikatura správních soudů již vyložila, že pojem „odůvodněný případ“ kombinuje správní uvážení s neurčitým právním pojmem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018 – 22). K tomu, zda takovým odůvodněným případem může být i nemožná či opakovaně neúspěšná registrace k termínu pro osobní podání žádosti Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 217/2019-32, dovodil, že „[p]okud by i přesto uchazeč po několika neúspěšných pokusech termín schůzky nezískal, bylo by za takové situace možno uvažovat o postupu podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.“
33. Pokud půjde o dobu jednoho měsíce, tato doba je sama o sobě poměrně krátká na to, aby se výraznějším způsobem dotkla práv žadatelů (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2019, č. j. 5 Azs 234/2018 – 43). V témže rozsudku Nejvyšší správní soud pak uvedl, že je třeba „s ohledem na tvrzení stěžovatele, že se již několik měsíců předtím neúspěšně snažil sjednat si termín k osobnímu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu prostřednictvím systému Visapoint, zohlednit (v případě, že bude toto tvrzení stěžovatele prokázáno) rovněž tuto dobu. Jinými slovy řečeno, doby, po které nebylo, byť z různých důvodů (např. nefunkčnost systému Visapoint a přechod na jiný objednávací systém), žadateli umožněno sjednat si termín pro osobní podání žádosti, se počítají“ (bod 28 citovaného rozsudku). Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „pro posouzení věci nejsou rozhodné jen důvody, pro které se stěžovatel údajně nemohl v systému Visapoint registrovat, ale také doba, po kterou tak nemohl z příčin nikoli na své straně učinit. Stěžovateli totiž i přes problémy popsané v rozhodnutí ministra muselo být umožněno podat žádost v přiměřeném časovém horizontu a lidsky důstojným způsobem“ (též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2019, č. j. 5 Azs 234/2018 – 43).
34. Na uvedené navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 147/2019 – 41. Vyložil, že „přechodná neexistence či nefunkčnost objednávacího systému v podstatě sama o sobě nezakládá odůvodněný případ, v němž je nutno umožnit žadateli nouzové podání žádosti o pobytový titul. V každém případě je ovšem třeba individuálně zvážit celkovou dobu, po kterou cizinec neúspěšně usiloval o sjednání termínu osobního podání žádosti, jakož i jiné důležité faktory, které žadatel uvede (např. typ žádaného pobytového titulu, osoba žadatele, věk, zdravotní stav, rodinné vazby v České republice atd.). V nyní posuzované věci se nejednalo pouze o dobu dočasného uzavření zastupitelského úřadu. Žalobce podle svého tvrzení opakovaně bezúspěšně usiloval o přihlášení do předcházejícího objednávacího systému Visapoint, a proto je nutné zohlednit (v případě, že bude toto tvrzení prokázáno) celkovou dobu, po kterou se neúspěšně snažil sjednat si termín k osobnímu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu.“

35. Shora popsané judikатурní závěry lze shrnout tak, že pro naplnění pojmu „*odůvodněný případ*“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců je v zásadě zapotřebí splnění dvou podmínek, tj. aby se cizinec neúspěšně pokoušel o sjednání termínu pro osobní podání žádosti dlouhodobě a opakovaně, přičemž je třeba zohlednit podmínky, které předcházely podání žádosti. Naplnění těchto podmínek je žalobce povinen při podání žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti prokázat.
36. Je všeobecně známo, že správní orgán I. stupně - zastupitelský úřad na základě usnesení vlády č. 474 po dobu takřka jednoho roku vůbec žádné žádosti o zaměstnanecké karty nepřijímal, přičemž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019 – 54 konstatoval, že vláda pro omezení přijímání pobytových žádostí postrádala zákonné zmocnění. Správní soudy (zejména Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudcích ze dne 29. 6. 2020, č. j. 61 A 18/2019 – 49, ze dne 15. 7. 2020, č. j. 57 A 39/2019 – 53 nebo ze dne 22. 7. 2020, č. j. 50 A 76/2019 – 69 i městský soud v jiném rozsudku ze dne 17. 9. 2020, č. j. 15 A 155/2019 – 61) již opakovaně hodnotily tuto dobu jako dlouhodobou překážku podání žádosti.
37. Žalobce i žalovaný se shodují, že první možnost sjednání termínu pro osobní podání žádosti byla v důsledku rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019 – 54, umožněna prostřednictvím e-mailu poté až dne 6. 6. 2019, přičemž tato skutečnost byla žadatelům oznámena s předstihem na úřední desce zastupitelského úřadu dne 22. 5. 2019. Další termín registrace zastupitelský úřad stanovil na den 9. 7. 2019, avšak následně jej zrušil a přesunul na 9. 8. 2019. K vypsání pozdějších termínů registrace již nedošlo, neboť ke dni 31. 7. 2019 nabyl účinnosti zákon č. 176/2019 Sb., kterým byl novelizován zákon o pobytu cizinců. Tato novela zakotvila do zákona o pobytu cizinců ustanovení § 181b obsahující dříve chybějící zákonné zmocnění vlády ke stanovení maximálního počtu pobytových žádostí formou nařízení. Vláda následně vydala nařízení vlády č. 220/2019 Sb., které nabylo účinnosti dne 1. 9. 2019. Tímto nařízením stanovila maximální počet žádostí o běžnou zaměstnaneckou kartu na „0“ (maximální počet žádostí 200 dle přílohy č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb., je totiž zcela rezervován pro program vysoce kvalifikovaný zaměstnanec a program klíčový a vědecký personál; srov. § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb.).
38. Žalobci tedy mohlo a mělo být v tomto období především známo, že k registraci k osobnímu podání žádosti budou k dispozici dva termíny vždy po měsíci – 6. 6. 2019, poté 9. 7. a po jeho zrušení dne 9. 8. 2019 (žadatelům oznámeno 14. 6. 2019 vyvěšením na webu správního orgánu I. stupně). Žalobce žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu uplatnil dne 26. 7. 2019. Bylo s odstupem ode dne 6. 6. 2019 avšak před termínem dne 9. 8. 2019, na nějž bylo ze strany správního orgánu I. stupně s předstihem od 14. 6. 2019 avizováno spuštění dalšího termínu registrace osobního podání žádosti.
39. Žalobce nejprve v žádosti avizoval, že termín 6. 6. 2019 ani nevyužil, neboť se o něm měl dozvědět příliš pozdě.
40. Předně, jestliže se žalobce na podání žádosti o zaměstnaneckou kartu připravoval, potom by dle názoru soudu bylo možné předpokládat z jeho strany pravidelnou kontrolu toho, zda zastupitelský úřad v Hanoji nestanovil datum registračního dne - to přinejmenším v očekávání změny dalšího postupu zastupitelského orgánu v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019 - 54. Při takto projevené

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

snaze dosáhnout podání pobytové žádosti by mu již první termín dne 6. 6. 2019, zveřejněný s předstihem na úřední desce zastupitelského úřadu, nemohl ujít. Žalobce dále např. ani netvrdí, že by pro něj příprava žádosti o zaměstnaneckou kartu byla natolik komplikovaná, že by byl pro něj termín 6. 6. 2019 nereálný, brzký, předčasný a fakticky neuskutečnitelný. Městský soud k tomu ze správního spisu ověřil, že žádost žalobce ze dne 26. 7. 2019 se sestávala z tří částí: z tiskopisu žádosti, kterou za žalobce vyplnil patrně zástupce (namísto podpisu je uvedeno tiskacím písmem „VZ“), z příložené plné moci ze dne 18. 7. 2019, která zástupce žalobce opravňovala k podání žádosti a ze žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti (všechny dokumenty byly opatřeny doložkou autorizované konverze ve smyslu zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů popř. elektronickým podpisem; vše s označením advokáta žalobce a dnem vyhotovení 26. 7. 2019). Vyhotovení a shromáždění těchto tří dokumentů by tedy podle názoru městského soudu nemělo představovat vůbec žádnou zásadní časovou překážku, která by žalobci měla trvat delší dobu, než-li řádově jen několik málo minut. Žalobce tedy při náležité obezřetnosti takto mohl být schopen reagovat na vyhlášený termín 6. 6. 2019 prakticky obratem. Městský soud proto nemůže přisvědčit žalobci, že by věrohodně prokázal, že skutečně nebylo v jeho možnostech předem se připravit a pokusit se o registraci již dne 6. 6. 2019.

41. Podle názoru městského soudu žalobce zůstal co do skutečného projevu snahy o registraci termínů zcela pasivní, přičemž prvním a jediným prokazatelným úkonem v nyní projednávané věci bylo teprve podání žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců s příloženou žádostí o udělení zaměstnanecké karty, učiněné prostřednictvím právního zástupce až dne 26. 7. 2019.
42. Zároveň měl žalobce i další možnost, kdy se mohl k podání žádosti registrovat, a to dne 9. 8. 2019, na který byl odložen původní objednávací termín ze dne 9. 7. 2019. O možném využití termínu k registraci 9. 8. 2019 se žalobce ve své žádosti ani nezminil a ani v žalobě nijak neosvětluje, proč ke dni 26. 7. 2019, přestože mu mělo být od 14. 6. 2019 známo, že tento termín vypsán bude, již předem rezignoval vyčkat na pokus o registraci.
43. Ani žalobce ani správní orgán I. stupně přitom nemohli důvodně očekávat, že právě dne 1. 9. 2019 nabude účinnosti nařízení vlády č. 220/2019 Sb., které přijímání žádostí pro pracovní pozice s nízkou kvalifikací na tomto zastupitelském úřadu fakticky znemožní tím, že maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu stanoví na počet „0“, v důsledku čehož se registrace termínů pro podání žádosti ze dne 9. 8. 2019 stanou bezpředmětné. Žalobce totiž mohl pouze nepodloženě spekulovat o tom, kdy bude nařízení vlády, označené posléze č. 220/2019 Sb., vydáno. Jelikož dané nařízení bylo vydáno dne 30. 8. 2019, přičemž účinnosti nabylo dne 1. 9. 2019, nemohlo být žalobci v době podání jeho žádosti ze dne 26. 7. 2019 (doručené správnímu orgánu I. stupně dne 30. 7. 2019) datum nabytí účinnosti tohoto nařízení známo a stejně tak mu nemohlo být známo ani ke dni 6. 6. 2018 nebo 9. 8. 2019, kdy měl možnost se registrovat ke sjednání termínu pro osobní podání žádosti. Byť bylo na základě předchozího (nezákonného) usnesení vlády č. 474 možné očekávat, že maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu pro pracovní pozice s nízkou kvalifikací bude stanoven v naprosto minimálním, či spíše nulovém počtu, platí, že toto nemohlo být najisto postaveno nejméně do dne 30. 8. 2019, kdy bylo nařízení vlády č. 220/2019 Sb., vydáno. Žalobci tudíž nic nebránilo v tom, aby postupoval tak, že se o sjednání osobního termínu k podání žádosti alespoň pokusí běžnou cestou, tj. prostřednictvím e-mailové registrace tak, jak je uvedeno shora.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

44. Zjednodušeně řečeno, žalobce žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti dne 26. 7. 2019 postavil toliko na tvrzení, že o termínu 6. 6. 2019 se včas (z neidentifikovaných a neprokázaných důvodů) nedozvěděl a na nevyřčeném postoji, že o další termín se v budoucnu ani nepokusí, neboť bude dle jeho názoru bezpředmětný.
45. Bylo však především v možnostech žalobce, aby se reálně a fakticky o podání žádosti standardním a obvyklým zákonem předvídaným způsobem alespoň pokusil, ten však takto neučinil. Městský soud se proto ztotožnil se závěrem vyjádřeným v rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 6. 2020, č. j. 51 A 43/2019 – 57, že jakkoliv *„okolnosti posuzované věci neumožňují důsledně trvat na opakování neúspěšných pokusů o registraci, nelze zároveň zcela rezignovat na požadavek alespoň minimální aktivity žadatele o pobytové oprávnění předtím, než o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti požádá. Stále totiž platí, že se v zásadě jedná o výjimečný institut k odstranění přehnané procedurální tvrdosti, jehož využití nemůže být – nejsou-li dány jiné závažné důvody znemožňující podání žádosti než v projednávané věci – první volbou v úsilí o získání pobytového oprávnění.“*
46. Městský soud uzavírá, že žalobce nijak věrohodně neprokázal, že právě jemu bylo vzhledem k okolnostem upřeno či znemožněno požádat o termín osobního podání žádosti. Nebylo – li prokázáno, že by žalobci bránily vážné objektivní důvody ucházet se o registraci termínu k osobnímu podání žádosti, žalobcovy důvody shora vylíčeným podmínkám upuštění od osobního podání žádosti poté nemohou dostat.
47. Městský soud neshledal důvodným ani tvrzení žalobce o porušení čl. 36 LZPS. Lze sice odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2012, č. j. 8 As 90/2011 – 62, podle kterého *„[i] žadatel o vízum, jakkoli nemá právní nárok na vstup do České republiky, má právo na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny) při vyřizování žádosti o takový vstup. Toto právo v sobě zahrnuje především předvídatelné a běžným žadatelem obvykle splnitelné procedurální podmínky podání a vyřízení žádosti, k nimž je nutno počítat i možnost podat žádost v reálném čase a lidsky důstojným způsobem (...)“*, nicméně žalobce nebyl na tomto právu nikterak zkrácen. Konkrétní podmínky a podrobnosti práva na spravedlivý proces totiž Listina ponechává zákonné úpravě (čl. 36 odst. 4 Listiny), přičemž i přes skutečnost, že v důsledku usnesení vlády č. 474 nebylo po dlouhé časové období (nesprávně) možné žádost podávat, byla žalobci následně tato možnost, a to hned opakovaně, poskytnuta, a to v termínech uvedených výše. Zastupitelský úřad v Hanoji tedy dostal své povinnosti, když vyhlásil termíny pro registraci termínů pro sjednání osobního podání žádosti (§ 169d zákona o pobytu cizinců). Lze proto konstatovat, že nebylo porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny, jestliže se správní orgán I. stupně zákonnou právní úpravou, která ve smyslu čl. 36 odst. 4 Listiny podrobnosti pro podání žádosti upravuje.
48. Námitku ohledně údajného rozporu § 181b zákona o pobytu cizinců s čl. 79 odst. 5 SFEU a čl. 8 odst. 3 směrnice 2011/98/EU soud považuje za neopodstatněnou. Ustanovení § 181b citovaného zákona na nyní posuzovanou věc totiž vůbec nedopadá. Toto ustanovení do zákona o pobytu cizinců vnesl zákon č. 176/2019 Sb., s účinností od 31. 7. 2019. Dle čl. II bodu 1 zákona č. 176/2019 Sb., přitom platí, že *„[ř]ízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Podle § 169d odst. 3 věty první a druhé zákona o pobytu cizinců dále platí, že *„[z]astupitelský úřad může v odůvodněných*

případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu.“ Lze proto shrnout, že řízení o žádosti žalobce ze dne 26. 7. 2019 doručené správnímu orgánu I. stupně dne 30. 7. 2019 bylo nutno vést podle tehdy platné a účinné právní úpravy, což správní orgány také učinily, tj. před účinností ustanovení § 181b zákona o pobytu cizinců.

49. Městský soud s odkazem na totožnou argumentaci uvedenou v rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 6. 2020, č. j. 51 A 43/2019 – 57 dále konstatuje, že umožňuje-li čl. 79 odst. 5 SFEU členským státům *stanovit objem vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících ze třetích zemí na jejich území s cílem hledat tam práci jako zaměstnanci nebo osoby samostatně výdělečně činné* – jinak řečeno – stanovit pro počet vstupů hmotněprávní limity, tím spíše členským státům umožňuje omezit počet žádostí představujících jejich procesní odraz. Tomu ostatně nikterak neodporuje ani čl. 8 odst. 3 směrnice 2011/98/EU, dle něhož *žádost může být považována za nepřijatelnou z důvodu stanovení objemu vstupů přijímaných státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání, a nemusí být z tohoto důvodu zpracována*. Citované ustanovení pouze stanoví, že případné „nadlimitní“ žádosti nemusí být z důvodu stanovení omezení vstupů (potažmo počtu žádostí jako takových) vůbec zpracovány. Není proto zřejmé, v čem by případný přímý účinek tohoto ustanovení, jehož se žalobce domáhá, měl ve vztahu k němu vůbec spočívat (totožně též rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 6. 2020, č. j. 61 A 18/2019 – 49, ze dne 15. 7. 2020, č. j. 57 A 39/2019 – 53, nebo ze dne 22. 7. 2020, č. j. 50 A 76/2019 – 69).
50. Důvodná není ani žalobní námitka týkající se údajné diskriminace žalobce na základě státní příslušnosti, k níž má docházet tím, že zastupitelské úřady v závislosti na tom, v jaké zemi se cizinec nachází, stanovují objem přijímaných žádostí.
51. K této otázce se přiléhavě vyjádřil Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 11. 2. 2020, č. j. 29 A 72/2018 – 59, podle kterého „[v] *obecné rovině soud nepřisvědčil argumentaci žalobkyně, že žadatelé z Vietnamu, kteří jsou povinni podávat své žádosti o pobytová oprávnění na zastupitelském úřadě v Hanoji, jsou diskriminováni na základě své státní příslušnosti. Podstatu principu rovného zacházení (tj. nediskriminace) je možno - jednoduše řečeno - vyjádřit slovy „ve shodných případech shodně, v rozdílných případech rozdílně.“ Vzhledem k tomu, že v různých státech panuje různý zájem o pobytová oprávnění v České republice, je zcela logické, že se v jednotlivých státech konkrétní (technické) aspekty fungování zastupitelských úřadů, typicky pokud jde o objednávací systémy k podávání jednotlivých žádostí, liší. Správní úřady při výkonu pravomoci v zahraničí nemají stejné technické a personální možnosti jako správní úřady na území České republiky a jejich provoz je podstatně nákladnější než provoz tuzemských správních úřadů. S ohledem na zvláštní povahu výkonu státní správy v zahraničí a z toho vyplývajících omezení tedy nelze jakoukoli pocítovanou nedostatečnost kapacit považovat za nezákonnou.*“ Obdobně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52 konstatoval, že „*si je vědom, že zejména v zemích, kde existuje vysoký přetlak poptávky po zaměstnání v České republice nad nabídkou, kterou je Česká republika z politických, společenských a ekonomických důvodů ochotna akceptovat (typicky Vietnam či Ukrajina), musí existovat systém, který efektivně, tedy zejména za únosných nákladů, jež ponese český stát, dokáže zvládnout velkou masu žádostí o pobytová oprávnění nejrozličnějších druhů, z nichž převážné většině nebude vyhověno. Česká republika má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v*

České republice; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb.“ Intervence soudu by však byla namístě v okamžiku, pokud by sjednání termínu k osobnímu podání žádosti „nebylo s ohledem na kapacitu a organizaci žalovaného v podstatě možné, případně pokud by nebylo možné v přiměřené době“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2019, č. j. 5 Azs 234/2018 – 43).

52. Městský soud se s těmito závěry zcela ztotožnil, a má tudíž za to, že k porušení zákazu diskriminace v jakékoli podobě, tedy ani diskriminace na základě státní příslušnosti, v posuzované věci nedošlo. *„Zastupitelské úřady jsou v různých zemích různě zatíženy, a proto musí být jejich postupy regulovány individuálně v souvislosti s poptávkou o příslušné pobytové oprávnění. Ostatně, pokud by na zastupitelském úřadě v Hanoji podával žádost cizinec, který by však byl jině než Vietnamské státní příslušnosti, platila by pro něj tatáž pravidla, která musí dodržovat žalobci a spolu s ním dalšími cizinci podávající žádost na tomto zastupitelském úřadu.“* (viz rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 6. 2020, č. j. 51 A 43/2019 – 57).
53. Městský soud konečně nepřisvědčil ani námitce poukazující na porušení smlouvy o právní pomoci mezi ČSSR a Vietnamskou socialistickou republikou. Žalobce totiž nesprávně vykládá účel a smysl této mezinárodní smlouvy, která míří na soukromoprávní vztahy, případně věci trestního řízení, což vyplývá mj. již ze samotného jejího názvu. Postup zastupitelského úřadu jako správního orgánu v rámci řízení o žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců je však řízením správním. Na proces získání zaměstnanecké karty nelze nahlížet jako na pracovněprávní věc, ačkoliv by k tomu čistě slovní výklad mohl svádět. Vzhledem k tomu, že tato smlouva nijak nesouvisí s projednávanou věcí, a nemohla být proto v řízení aplikována, nemohlo dojít ani k porušení čl. 10 Ústavy (shodně viz rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 6. 2020 č. j. 51 A 43/2019 – 57 a č. j. 61 A 18/2019 – 49, ze dne 15. 7. 2020, č. j. 57 A 39/2019 – 53 nebo ze dne 22. 7. 2020, č. j. 50 A 76/2019 – 69).
54. Dále žalobce namítl, že v době rozhodování správního orgánu I. stupně již bylo nařízení vlády č. 220/2019 Sb., účinné, a správní orgán I. stupně tedy měl mít postaveno najisto, že argumentace žalobce, že kvůli nové právní úpravě již nebude moci svou žádost později podat, byla oprávněná. Prvostupňový správní orgán tedy měl rozhodovat podle stavu věci ke dni vydání svého rozhodnutí.
55. Lze sice souhlasit se žalobcem, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí již zmíněné nařízení vlády bylo v účinnosti, a správní orgán I. stupně tedy musel mít postavené najisto, že tvrzení žalobce o nemožnosti osobního podání žádosti, uvedené v jeho žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání pobytové žádosti, byla správná, avšak platí, že správní orgán neměl povinnost žalobcovy domněnky a odhady budoucího stavu přezkoumávat. Jak již soud uvedl výše, v době podání této žádosti (tj. dne 26. 7. 2019) se jednalo jen o pouhou spekulaci žalobce, že snad k této nemožnosti někdy v budoucnu dojde, avšak žalobce si nemohl být vědom, kdy se tak stane. Žádost žalobce pak byla zamítnuta z toho důvodu, že se žalobce o řádné sjednání termínu pro osobní podání žádosti ani jednou nepokusil, přestože k tomuto měl dvě příležitosti. I pokud by soud přistoupil na žalobcem nijak nedoložené tvrzení, že důvodem absence pokusu o registraci dne 6. 6. 2019 byla skutečnost, že o této možnosti nevěděl, má soud za to, že vzhledem

k včasnému zveřejnění data tohoto registračního dne na úřední desce správního orgánu I. stupně nemůže jít takový nedostatek k tíži nikoho jiného než právě samotného žalobce.

56. Dále platí, že žalobce ve své pasivitě pokračoval i v následujícím termínu dne 9. 8. 2019. O registraci se v daném termínu nepokusil, přestože v této době, tím spíše i v době podání žádosti o upuštění povinnosti od osobního podání jeho pobytové žádosti, nebylo vydávání zaměstnaneckých karet omezeno na nulový počet a ani nebylo zřejmé, kdy se tak stane. Nelze než zopakovat, že žalobci nic nebránilo v tom a bylo v jeho zájmu, aby se o registraci pokusil dne 6. 6. 2019, potažmo dne 9. 8. 2019. Pokud tak žalobce fakticky neučinil ani jednou /nejednalo se o nic složitějšího - pokus o registraci mohl žalobce prokázat prostými odeslanými/doručenými emailovými a tuto skutečnost doložit ještě v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně/, jde tato pasivita na vrub a k tíži jeho zájmů.
57. Žalobce taktéž namítl absenci razítka a podpisu oprávněné úřední osoby na prvostupňovém rozhodnutí. Uvedené žalobní tvrzení o absenci podstatných náležitostí rozhodnutí ve smyslu § 69 odst. 1 správního řádu však postrádá oporu ve správním spise. Městský soud ze správního spisu ověřil, že prvostupňové rozhodnutí je opatřeno otiskem razítka, je zde uvedeno jméno, příjmení a funkce oprávněné úřední osoby, stejně tak jako její podpis. Rozhodnutí tak bylo vydáno se všemi jeho formálními náležitostmi.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

58. Na základě všech shora uvedených skutečností se městský soud neztotožnil se žádnou žalobní námitkou a napadené rozhodnutí shledal za zákonný. Žalobu proto zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
59. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl procesně úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Procesně úspěšný žalovaný náhradu nákladů v řízení neuplatnil, městský soud taktéž neshledal, že by mu vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Náhradu nákladů řízení mu proto nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze
2021

13. ledna

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.

předsedkyně senátu